

Erdély 2023

A Határtalanul! program keretében iskolánk hetedikes tanulói az állam támogatásával osztálykiránduláson vehettek részt Erdélyben, így személyes tapasztalásokat szerezhettek a külföldi magyarságról.

1. nap

Nagyon korán indultunk a nagy útra. Reggel 5-kor találkoztunk az iskolánál, és 5:30-kor indult a buszunk. Az elején mindenki álmos volt, de azért örültünk, hogy mehetünk. Az első megálló Nagyvárad volt, ami Budapesttől körülbelül 250 km-re van, ez 3-4 óra buszozást jelentett. A buszon játszottunk, zenét hallgattunk, énekeltünk. Megismerkedtünk egy csomó benzinkúttal és mosdóval. 😊

Majd megérkeztünk Partium legnagyobb városához, Nagyváradhoz, ahol megnéztük a székesegyházat, a püspöki palotát, a Kanonok sort. Nagyváradon őrzik Szent László király hermáját. Ebben tartják Szent László király koponyacsontjának egy darabját. A herma mellett megnézhattunk egy kiállítást is, ahol Szent

László korában használt pénzürmék mellett a mai napig létező fizetőeszközök is szerepeltek.

A sétánkat folytatva a városban megnéztük a Szigligeti színházat és a Saspalotát. Beültünk a Nyugat gondolkodói közé is, hátha ragad ránk valami. Az utunkat egy idegenvezető hölgy kísérte, aki a séta alatt sokat mesélt pl. Ady Endréről.

Újabb kb. 100 km buszút következett és a Királyhágón álltunk meg pihenni, amit Erdély kapujának is hívnak. Nagyon szép látvány tárult elénk. A hegyeket nézve már aznap is kerestük a szemünkkel a medvéket, hátha látunk egyet messziről.

A nap utolsó megállója Kolozsváron volt. Mire odaértünk már késő délután lett. Itt elfoglaltuk a szállásunkat és megvacsoráztunk, illetve találkoztunk másik idegenvezetőnkkel Alpárral, aki velünk töltötte a következő négy napot. Végig nagyon izgalmas történeteket mesélt nekünk.

Este még elsétáltunk Mátyás király szobrához, templomához és a szülőházához. A templomot és a szülőházat is már csak kívülről nézhettük meg. Mátyás szülőháza mellett van egy emléktábla, amiről idegenvezetőnk elmesélte, hogy elírták rajta Mátyás születési dátumánál a hónapot.

2. nap

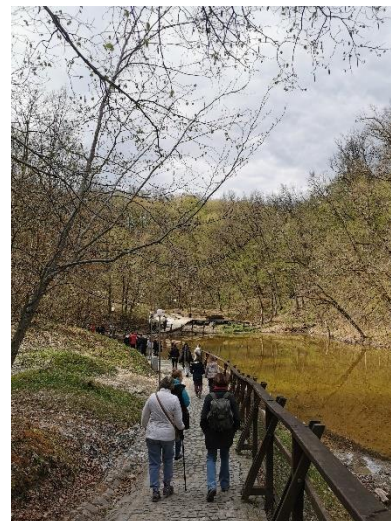
A reggeli után az irányt Torda felé vettük, ahol végigjárhattuk a sóbányát. Lefelé haladva megismerkedhettünk a sókitermelés régi mesterségével, láttunk eszközöket. A bánya különlegessége, hogy mindenhol só van: a falakon, a plafonon, a lépcsőkön, tényleg mindenhol. Az egyik teremben meg is kóstolhattuk a plafonon található sót. Tovább haladva lefelé a bányában, „Mória mélységeibe” ereszkedtünk le. De tényleg. Kb. 21 emeletet tettünk meg lefelé lépcsőkön. A bánya aljában egy modern központot alakítottak ki, ahol lehetett pingpongozni, felülni egy óriáskerékre, golfozni

vagy vásárolni. A bánya legalján egy csónakázó tó is található. A tónál a visszhangok is nagyon érdekesek voltak.

Egy kis pihenő után Szovátára indultunk, kb. 150 km buszút után megérkeztünk a Medve-tóhoz. Itt hol vannak a medvék? A Medve-tó nem arról kapta a nevét, hogy medvék járnak körülötte, hanem ha felülről ránéznénk mondjuk egy drón szemszögéből, akkor az alakja egy kiterült medvére hasonlítana. A tó különlegessége, hogy igen koncentrált sós víz van alul, míg a felső rétegeket a patakok folyamatosan feltöltik édes vízzel, mely burkot képez a sós vízen megtartva annak hőjét. Így a tó átlaghőmérséklete sokkal nagyobb, mint egy átlagos állóvízé, 35 °C-osra is felmelegedhet. A legmelegebb rétegben 80 °C-ot is mértek már. Nyáron csak 2-3 órát lehet benne fürdeni, mert a fürdőzők a sós vizet túlságosan felkavarják, így elmúlik a heliotermikus hatás, hagyni kell, hogy kicsit pihenjen a víz.

Késő délután érkeztünk Szejkefürdőre, ahol székelykapukon keresztül vezető úton haladva érkeztünk el Orbán Balázs síremlékéhez, akit a legnagyobb székelynek tartanak. Egy koszorút helyeztünk itt el tiszteletünk jeléül. Az út során sok érdekességet hallottunk a székelykapukról idegenvezetőinktől. Például arról, hogy a székelykapu építése hozzátartozott a férfivá váláshoz. Ha egy lánynak nem tetszett a fiú munkája, akkor egyszerűen faképnél hagyta. Szó szerint, a faképek a székelykaput díszítették. Innen ered a kifejezésünk.

Estére értük el szállásunkat, Tusnádfürdőt, ahol finom vacsorával vártak minket és modern, fűthető faházakban aludhattunk.

3. nap

A napunkat a reggeli után a Mohos-tőzezláp meglátogatásával kezdtük. A túránk nagy élményt nyújtott, mert a lápot fapallókon lehetett bejárni, és nagyon vigyázni kellett, hogy ne essünk bele a mocsaras részbe. Igaz húsevő növényeket, és áfonyát sem láthattunk, mert azokat nyáron lehet megfigyelni, de így is érdekes volt a növényvilág tavaszi ébredését szemlélni. A lápból kivezető szakaszon obszidiánokat találhattunk a földbe ékelődve, melyek különböző színekben pompáztak. Ez is mutatja, hogy ekkor itt vulkán működött, hiszen az obszidián úgy keletkezik,

hogy a lávának egy típusa hirtelen lehűl és megszilárdul. Tehát ezek egykor a forró láva részei voltak.

Folytattuk utunkat, és a következő állomásunk a Szent Anna-tó volt. Gyönyörű látvány fogadott minket. Idegenvezetőnk elmesélte a tó keletkezésének történetét és a hozzáfüződő legendát is, ami így hangzott:

„Valamikor réges-régen a mai Szent Anna-tó helyén egy magas hegy volt, melynek a tetején vár állott. Vele átellenben, egy órányira, a Bálványos-hegyn is egy hatalmas vár volt (ennek romjai ma is láthatók). Két testvér lakott a két várban, mindkettő kevély, gőgös, irigy volt, egymást sem szerették.

Egyszer a bálványosi várba egy gyönyörű, arannyal, ezüsttel, gyémánttal kidíszített hintóval, melyet hat szilaj paripa húzott, egy nagy úr érkezett. A házigazdának erősen megtetszett a hintó és a lovak, s kérte a vendéget, hogy adja el neki. Cserébe hét falut ígért, azonban a vendég úr hallani sem akart róla, s bármennyire is unszolta, hajthatatlan maradt. Mikor ezt látta a vár ura,

cselhez folyamodott. Nagy mulatságot rendezett, ahol kockázással elnyerte a hintót. Másnap első dolga volt, hogy meglátogassa a testvérét. A testvére nagyon megirigyelte a hintót, és fogadtak, hogy egy napon belül külön hintót fog szerezni, nem is hat, hanem tizenkét lóval.

Egész nap tűnődött az öcs, hogy honnét szerezzen külön tizenkét lovat. Hiába törte a fejét, semmit nem tudott kitalálni. Hanem egyszer csak mi jutott eszébe? A várba parancsolta a környék legszebb leányait. Fél nap se telt bele, és több száz lány gyűlt össze, a legszebb közülük egy Anna nevű volt. Ezt választotta először a vár ura, majd még tizenegyet, és a hintója elébe fogatta őket. A lányok azonban meg se bírták mozdítani a hintót. Az úr szörnyű haragra gerjedt, és ostorával rávágott Annára, aki legelől állt. Patyolatfehér húsából kiserkedt a vér, s jajsza felhangzott a magas egekig. Az úr másodszor is rávágott, ekkor Anna megátkozta, hogy süllyedjen a föld alá. S abban a pillanatban az ég elfeketedett, és szörnyű mennydörgés között a vár összeomlott. A romok egyre lejjebb süllyedtek, mígnem az egész víz alá került, és egy tó alakult ki.

A tó vizén tizenkét hattyú úszott, majd kijöttek a partra, megrázták magukat és visszaváltoztak leányokká. Mind hazasiettek a falujukba, Anna kivételével, aki kápolnát épített a tó partján, s ebben a kápolnában töltötte életének hátralevő részét csendes imádkozással. És jöttek az emberek mindenfelől a kis kápolnához együtt imádkozni a szent életű leánnyal, halála után pedig elnevezték róla a tavat Szent Anna tavának.” (forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Anna-t%C3%B3)

A tó partján sokat üldögéltünk, csodáltuk a látványt miközben kürtös kalácsot ettünk.

A következő célunk a torjai bűdös barlang volt. Végre láthatunk egy igazi mofettát! Meredek úton kaptattunk fel a barlanghoz, már a

környékén jártunk, éreztük is a bűdös gáz szagát. Ekkor mi történt? Addig mondtuk, míg tényleg jött a medve. Igaz messze volt tőlünk egy anyamedve két bocsával, de pont a barlang irányába tartottak. Így úgy döntöttünk, hogy nem kísértjük a sorsot. Kárpótlásul visszamentünk Tusnádfürdőre, ahol megkóstoltuk az ottani ásványvizet. Az íze olyan volt, mintha vasas lenne, de jótékony hatása miatt isszák az ottani lakosok. Majd egy rövid túrát tettünk az Apor bástyához, ahonnan mesés szép kilátás nyílt Tusnádfürdő városára.

A táborba visszatérve estig játszottunk. Hosszú napunk volt, elfáradtunk, de nagyon élveztük.

4. nap

A napot Tusnádfürdőn kezdtük, ahol meglátogattuk a helyi borvíz múzeumot. Itt megismerkedhettünk a borvíz történetével, a palackozás menetével, palackok fajtáival.

Ezután kb. egy háromnegyedórás buszutazás következett, így értünk Csíkszeredára. A célunk a Mikó vár volt, ami aznap ünnepelte évfordulóját. Sok dolgot kipróbáltunk: versenyeztünk, vívtunk, hímeztünk és megnéztünk egy íjászbemutatót is. Az előadás után mi is kipróbálhattuk az íjjal való célba lövést.

Csíkszereda után Csíksomlyó felé vettük az irányt, ami híres zarándokhely. Mi is ellátogattunk a kegytemplomba, ahol már rengeteg csoda történt. Úgy tartják, ha valaki tiszta szívből imádkozik és szeretne valamit, és úgy lép be a templomba, akkor a Szűz Anya teljesíti azt. Mi is csatlakoztunk az imádkozók közé és az ottani szokásba is bekapcsolódtunk azzal, hogy imádság után megérintettük Szűz Mária szobrának lábát.

A napot a Nyeregtetőn zártuk. Nem túl hosszú, de azért emelkedően felfelé vezető túrában volt részünk. Utána édes volt a pihenés. Gyönyörű látványban volt részünk, tiszta, napfényes időben nézhettünk végig a tájon. A pihenés után sokat nevettünk és játszottunk: futóversenyt rendeztünk és legurultunk a domboldalon.

5. nap

Bár már előző este összepakoltunk, azért korán keltünk, hiszen nagy út várt ránk: hazaindulunk. Előtte ellenőrizni kellett a házakat, a tisztságot, rendet és hogy nem hagytunk ott semmit sem.

Reggeli után Tusnádfürdőn még meglátogattuk a helyi általános iskolát. Az iskola igazgatója mesélt az ottani iskolai életéről, megmutatott néhány termet és a szünetben a diákokkal is találkozhattunk. Az iskolának nem volt sok diákja, de érdekes volt látni az ottani gyerekeket. Áadtuk ajándékainkat, majd Budapest felé vettük az irányt.

Út közben meg szerettünk volna állni Déva váránál, de a felújítás miatt ezt a programot ki kellett hagynunk.

A határ előtt Aradnál álltunk csak meg. A vértanúk emlékhelyénél tiszteletünket téve rövid műsort adtunk és elhelyeztük koszorúnkat.

Itt köszöntünk el idegenvezetőnktől is, nagyon hálásak voltunk neki a vezetésért, az izgalmas történetekért, amiket mesélt nekünk.

Szerencsére a határnál nem is állítottak meg minket hosszú időre, így egyenes út vezetett haza, csak mosdószüneteket tartottunk. Este 9-re értünk az iskola elé. Fáradtan, de új élményekkel érkeztünk haza. Köszönjük a lehetőséget.